

คิดไกล มองไกล

วันพุธที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๙

ชีวิตชาวโลกไม่มีอะไร ถ้าลูกเณรอยู่ในวัยนี้ อดทน อดกลั้นต่อความสนุกสนานในทางโลก เอาชนะการปวดกาม ได้ จะเป็นวัยที่สร้างบารมีได้ดีที่สุด เพราะเป็นวัยที่แข็งแรง วัยนี้นั่งสมาธิไม่ค่อยปวดเมื่อย สร้างบารมีก็เต็มที่

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อทรงมอบราชสมบัติให้ พระราหุล พระองค์ก็มอบเพศสามเณรให้เป็นเพศสุดท้าย เป็น ภาพสุดท้ายของชีวิตมนุษย์ที่เวียนว่ายตายเกิด เพราะฉะนั้น ลูกเณรต้องพยายามรักษาสถานะนี้ให้ได้ ต้องเอาชนะมัน ให้ได้ ทั้งความกำหนัดยินดีในกาม ความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความสะดวกสบาย ความอยากเป็นนั่นเป็นนี่ เพราะความ

รู้สึกที่เราขาดแคลนทรัพย์ ขาดแคลนลาภ ยศ สรรเสริญ
คนยกย่องชื่นชม

ถ้าเมื่อไรเรารู้สึกขาดแคลน เมื่อนั้นเรายังยากจนอยู่
แต่เมื่อไรเรามีความรู้สึกว่า ไม่ต้องการอะไรเลย ต้องการแค่
ปัจจัย ๔ อันควรแก่สมณบริโภค มีอาหารพอเลี้ยงสังขาร มีจีวร
ไม่ก็ผืนไม้ปกปิดร่างกายป้องกันความละอาย ไว้ให้ความ
อบอุ่น ป้องกันลม แดด ฝน สัตว์ร้ายต่างๆ มีที่อาศัยเล็กๆ
จะได้ไม่ต้องดูแลมาก จะได้มีเวลาทำสมาธิภาวนาได้เต็มที่
มีหยูกยาพอจะรักษาสังขารซึ่งมีความเจ็บเป็นธรรมดา
ให้ร่างกายพอทนที่จะสืบอายุต่อไปเพื่อการบำเพ็ญสมณธรรม

ถ้าหากว่า ใครมีอยู่แค่นี้แล้วรู้สึกว่าเต็มเปี่ยม ไม่ได้
ขาดแคลนอะไรเลย รู้สึกสดชื่นเบิกบาน อย่างนี้ถึงจะเรียกว่า
ไม่จน ไม่ขาดแคลน สามารถเป็นอยู่ได้ด้วยตัวของเราเอง จะ
เป็นผู้ใกล้ชิดต่อหนทางพระนิพพาน ใกล้ต่อที่สุดแห่งธรรม เป็นผู้
ควรแก่การเคารพสักการบูชาของมนุษย์และเทวดาทั้งหลาย

หลวงพ่อยากให้ลูกเณรเป็นอย่างนี้จึงเลย วัยที่เหมือน
ดอกไม้บานในยามเช้า กำลังสดชื่นแข็งแรง พระสัมมาสัมพุทธ
เจ้าท่านเรียกว่า ทพระ คือ วัยหนุ่ม มีความแข็งแรงที่จะต่อสู้
ทุกสิ่งได้ ถ้าทนปวดทรมานได้ ทนความสนุกสนานเพลิดเพลินได้

เว้นการติดต่อกับญาติ เพื่อนฝูง สื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ วิทยุ โทรทัศน์ ที่จะทำให้ใจเราร้อน หรือสิ่งที่เป็นการขัดต่อพรหมจรรย์ แล้ว ตั้งใจศึกษาภาคปริยัติ ปฏิบัติ อย่างเต็มที่

หลวงพ่อกเคยกล่าวไว้ให้เรียนปริยัติด้วยความกระหาย อยากจะรู้ว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่สร้างบารมีมา ๒๐ อสงไขย แสนมหากัป ทั้งคิดในใจ เปล่งวาจา กระทั่งได้รับพุทธพยากรณ์ เป็นพระพุทธรูปเจ้านั้น พระองค์ตรัสรู้เรื่องอะไร มีธรรมอะไรที่ทำให้เป็นพระพุทธรูปเจ้า ศึกษาให้เข้าใจแจ่มแจ้ง แล้วน้อมนำมาปฏิบัติเพื่อเป็นอย่างพระองค์ ไม่ใช่หวังเพียงแค่สอบให้ได้ พอเป็นเกียรติยศชื่อเสียงของตัวเองเท่านั้น อย่าคิดเพียงแค่นั้น ต้องคิดให้ไกลไปกว่านั้น อย่ามองแบบคนสายตาสั้น ต้องมองแบบคนที่มีสายตาวไกลที่ไร้ขอบเขตจำกัด ลูกเณร ต้องหัดมองลึกๆ อย่าไปมองแบบตื้นๆ

นั่นคือ สิ่งที่หลวงพ่อกพยายามปลูกฝังให้ทุกคนหัดมอง ที่เดียวให้ทะลุ มองไกลๆ มองให้ครอบคลุม ถ้าเรามองคลุมอย่างนี้ได้ เราจะมองภาพถึงที่สุดแห่งธรรมได้อย่างไร ต้องมองเห็นโลกใบเล็กเท่ากับผลมะขามป้อมอยู่ในฝ่ามือ หรือจักรวาลที่ไม่มีประมาณเอามาใส่ในฝ่ามือได้ อย่างนี้จึงจะ

ศึกษาวิชาธรรมกายได้ หัดมองไกลๆ อย่างนี้สิ อย่าไปมอง
ตื้นๆ แล้วมองอะไรหัดมองให้ครบวงจร

๑ มาตุคาม

หัดมองทุกเรื่องให้ครบวงจร อย่างเช่นเราเห็นผู้หญิง
สวยอย่างนางงามจักรวาล ถ้าเราดูไม่ครบวงจร เราจะมี
ความกำหนดยินดี อยากได้ อยากสัมผัส แต่ถ้ามองให้ครบวงจร
มองตั้งแต่เกิดจนกระทั่งตาย เดี่ยวเกิด เดี่ยวแก่ เดี่ยวเจ็บ
เดี่ยวตาย มองทั้งข้างนอก มองทั้งข้างใน พลิกเอาอวัยวะภายใน
ดู ไต ไส้ พุง ออกมาข้างนอก ดูซิว่า เอาขึ้นไปประกวดบน
เวที ใครเขาจะดูบ้าง หัดมองอย่างนี้นะลูกนะ

วันหนึ่ง ขณะหลวงพ่อกำลังรับแขก อยู่ๆ เขาก็เล่าถึง
นางงามจักรวาล สวยอย่างนั้น สวยอย่างนี้ ชมใหญ่เลย หลวงพ่อ
ปล่อยให้เขาเล่าไป เล่าเสร็จ เขาหันมาถาม หลวงพ่อพูด
ไปได้อย่างไรก็ไม่รู้ แต่ได้ผลนะ ไม่ได้เรียกว่าพูด เรียกว่าโพล่ง
มากกว่า บอกเขาว่าอย่างไรไม่รู้ “แต่ชี้เหม็น” เขาบอกว่า
แหม...หลวงพ่อ แล้วไม่เล่าอีกเลย โพล่งทีเดียวได้ผลซะจัด
เลย ปกติหลวงพ่อไม่ใช้คำประเพณี หลวงพ่อจะต้องหลบๆ

เลี้ยวๆ มุลบ้าง อุจจาระบ้าง แต่วันนั้นพรวดไปเลย พุดถึงต้น
กำเนิดภษายังไม่ได้ปรงแต่งกันไปเลยนะ คำเดียวหยุดเลย

สมัยหนึ่งเวลารับแขก จะโดนคำถามอย่างนี้บ่อย ไม่รู้
เป็นอะไร เขาถามว่า

“ถามจริงๆ เกอะท่าน เวลาเห็นผู้หญิงสาวๆ สวยๆ
ท่านรู้สึกอย่างไร”

หลวงพ่อบอก “คิดถึงแม่”

เขาบอก “อะไรนะ เห็นผู้หญิงแล้วทำไมคิดถึงแม่”

ก็บอกว่า “เพราะว่าเป็นเพศเดียวกับแม่ผู้ให้กำเนิด
มา ถ้าไม่มีอย่างนี้เราคงเกิดไม่ได้” เพราะฉะนั้นไม่ได้คิด
อย่างอื่นเลย

“คิดถึงแม่ แล้วคิดอย่างไรอีก”

ก็บอกว่า “คิดว่าเตี้ยก็แก่ เตี้ยก็เจ็บ เตี้ยก็ตาย”

เขาถาม “คิดแค่นี้หรอ”

ก็บอกว่า “คิดมากกว่านี้อีก คิดว่าถ้าพลิกข้างในออก
มาข้างนอก แล้วเอาข้างนอกไว้ข้างในจะเป็นอย่างไร แล้ว

เวลาไม่อาบน้ำ มันก็เหม็นเหมือนเราอย่างนี้แหละ มันหอมด้วยของที่ชโลมมา และถ้าตายร่างกายก็จะแข็งที่อ นานไปก็พองโต สัตว์อื่นก็มาอาศัย มาแตะ มากิน”

ก็เล่าอย่างนี้ไปเรื่อยๆ เฟลิ่งๆ แล้วก็ได้ผล ตอนหลังเขาก็ไม่ค่อยมาถามเท่าไร

เพราะฉะนั้น ไม่ว่าเรื่องอะไรก็ตาม ลูกเณรต้องหัดมองให้ครบวงจรอย่างนี้ อย่ามองตื้นๆ จะปรีดี ปฏิบัติก็เช่นเดียวกัน เราต้องมองให้ลึกขนาดนั้น แล้วลูกจะอยู่ได้ ผ้าผืนนี้จะเย็นฉ่ำสบายอย่างกับติดแอร์ทีเดียว ไม่ร้อนเหมือนเอาไปตากแดดอย่างไฟอย่างนั้นนะลูกนะ

พระเจ้าอุเทนแห่งนครโกสัมพี
ตรัสถามพระปิณโฑลภารทวาชะว่า
“เพราะเหตุไรพระภิกษุที่ยังหนุ่มแน่น
ยังไม่หมดในความระเร่ในกามทั้งหลาย
จึงสามารถบวชประพฤติพรหมจรรย์อยู่ได้นาน
หรือจนตลอดชีวิต”

พระปิณโฑลภารทวาชะตอบว่า
“ขอถวายพระพร
พระผู้มีพระภาคผู้เป็นอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ได้ตรัสไว้ดังนี้ว่า
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
เธอทั้งหลายจงถือว่าเป็นมารดา ในสตรีปุณมารดา
จงถือว่าเป็นพี่สาวน้องสาว ในสตรีปุณพี่สาวน้องสาว
จงถือว่าเป็นธิดา ในสตรีปุณธิดา...”

ส.สพ. (บาลี) ๑๘/๑๕๕/๑๓๙

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย
เธอทั้งหลายจงมาพิจารณากายนี้แหละ
เบื่องบนตั้งแต่พื้นเท้าขึ้นไป
เบื่องล่างตั้งแต่ปลายผมลงมา
อันมีหนังหุ้มอยู่โดยรอบ
เต็มไปด้วยของไม่สะอาดมีประการต่างๆ ว่า
มีอยู่ในกายนี้คือ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น
กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต
ปอด ไข้ใหญ่ ไข้เล็ก อาหารใหม่ อาหารเก่า ดี เสลด
หนอง เลือด เหงื่อ มันข้น น้ำตา เปลวมัน น้ำมูก
ไขข้อ น้ำมูตร ดังนี้”

ส.สพ. (บาลี) ๑๘/๑๙๖/๑๔๐

